

Prepoved razširjanja, v okviru nemških televizijskih programov, ki se oddajajo na nacionalni ravni, oglasov zgolj na regionalni ravni, bi bila lahko v nasprotju s pravom Unije

Po eni strani bi se namreč lahko zgodilo, da bi ta popolna prepoved presegala to, kar je nujno za ohranitev pluralnosti ponudbe televizijskih programov, s tem da bi prihodke od regionalnega televizijskega oglaševanja pridržala regionalnim in lokalnim kanalom, in, po drugi strani, povzročila nedopustno neenakost med nacionalnimi izdajatelji televizijskih programov in ponudniki spletnega oglaševanja

Družba avstrijskega prava Fussl Modestraße Mayr GmbH upravlja več modnih prodajaln v Avstriji in deželi Bavarski (Nemčija). Leta 2018 je z družbo SevenOne Media GmbH, podjetjem za trženje nemške televizijske postaje ProSiebenSat.1, sklenila pogodbo. Ta pogodba se je nanašala na razširjanje oglaševanja v okviru programov nacionalnega programa ProSieben le v zvezni deželi Bavarski.

Vendar je družba SevenOne Media zavrnila izpolnitev te pogodbe. Od leta 2016 namreč državna pogodba, ki so jo sklenile zvezne dežele, izdajateljem televizijskih programov prepoveduje, da bi v svoje nacionalne programe vključili televizijske oglase, katerih razširjanje je omejeno na regionalno raven. Namen te prepovedi je pridržati prihodke od regionalnega televizijskega oglaševanja regionalnim in lokalnim programom, tako da se jim zagotovi vir financiranja in s tem nadaljnji obstoj, da se jim omogoči, da prispevajo k pluralnosti ponudbe televizijskih programov. Prepoved vsebuje „določbo o odprtju“, ki deželam omogoča, da dovolijo regionalno oglaševanje v okviru nacionalnih emisij.

V teh okoliščinah se Landgericht Stuttgart (deželno sodišče v Stuttgartu, Nemčija), ki odloča o sporu v zvezi z izvršitvijo zadevne pogodbe, sprašuje o skladnosti te prepovedi s pravom Unije.

Sodišče mora v tej zadevi med drugim uporabiti nekatera načela, določena v njegovi sodni praksi s področja svobode opravljanja storitev, in razlagati Listino Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina) v posebnem okviru prepovedi regionalnega oglaševanja na nacionalnih televizijskih postajah. Taka analiza ne more prezreti obstoja oglaševalskih storitev, ki se zagotavljajo na spletnih platformah, ki lahko pomenijo konkurenco za tradicionalne medije.

Presoja Sodišča

Na prvem mestu, Sodišče v zvezi z Direktivo o avdiovizualnih medijskih storitvah¹ poudarja, da se člen 4(1) te direktive, na podlagi katerega imajo države članice pod določenimi pogoji možnost, da na področjih, ki jih zajema ta direktiva, določijo podrobnejša ali strožja pravila, da bi zagotovile varstvo interesov gledalcev, v obravnavani zadevi ne uporablja. Čeprav namreč zadevna prepoved spada na področje, ki je zajeto z Direktivo, in sicer področje televizijskega oglaševanja, se vseeno nanaša na posebno področje, ki ni urejeno s katerim od členov Direktive in se poleg tega ne

¹ Direktiva 2010/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. marca 2010 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju avdiovizualnih medijskih storitev (Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah) (UL 2010, L 95, str. 1).

nanaša na cilj varstva gledalcev. Zato je ni mogoče opredeliti kot „natančnejše“ ali „strožje“ pravilo v smislu člena 4(1) Direktive, tako da ta določba ne nasprotuje taki prepovedi

Na drugem mestu, glede skladnosti zadevne prepovedi s svobodo opravljanja storitev, ki je zagotovljena s členom 56 PDEU, Sodišče najprej ugotavlja, da taka prepoved pomeni omejitev te temeljne svoboščine v škodo ponudnikov oglaševalskih storitev, in sicer izdajateljev televizijskih programov, in prejemnikov teh storitev, to je oglaševalcev, zlasti tistih s sedežem v drugih državah članicah. Dalje, glede utemeljitve te omejitve Sodišče opozarja, da lahko ohranitev pluralizma televizijske programske ponudbe pomeni nujni razlog v splošnem interesu. Nazadnje, v zvezi s sorazmernostjo omejitve Sodišče opozarja, da je s ciljem ohranitve pluralnosti medijev, ker je povezan s temeljno pravico do svobode izražanja, nacionalnim organom res pridržana široka diskrecijska pravica. Vendar mora biti zadevna prepoved primerna za zagotovitev uresničitve tega cilja in ne sme presegati tega, kar je nujno potrebno za njegovo uresničitev.

V zvezi s tem Sodišče po eni strani poudarja, da bi lahko na zadevno prepoved vplivala neskladnost, povezana z dejstvom, ki ga mora preveriti nacionalno sodišče, da se uporablja samo za oglaševalske storitve, ki jih opravljajo izdajatelji televizijskih programov, in ne za oglaševalske storitve, zlasti linearne, ki se ponujajo na spletu. Dejansko bi lahko šlo za dve vrsti konkurenčnih storitev na nemškem trgu oglaševanja, ki bi lahko pomenili enako tveganje za vzdržen finančen položaj regionalnih in lokalnih izdajateljev televizijskih programov in torej za cilj zaščite pluralnosti medijev². Po drugi strani Sodišče v zvezi z nujnostjo prepovedi ugotavlja, da bi manj omejujoč ukrep lahko izhajal iz učinkovitega izvajanja sistema dovoljenj na ravni zveznih dežel, ki ga določa „klavzula o odprtju“. Vendar mora nacionalno sodišče preveriti, ali je ta ukrep, ki je *a priori* manj omejujoč, dejansko lahko sprejet in izveden tako, da se zagotovi, da je v praksi mogoče doseči zastavljeni cilj.

Na tretjem mestu, glede svobode izražanja in obveščanja, določene v členu 11 Listine, Sodišče ugotavlja, da ta ne nasprotuje prepovedi regionalnega oglaševanja na nacionalnih televizijskih programih, kakršna je ta iz zadevnega nacionalnega ukrepa. Ta prepoved namreč v bistvu izhaja iz tehtanja med svobodo komercialnega izražanja nacionalnih izdajateljev televizijskih programov in oglaševalcev ter varstvom pluralnosti medijev na regionalni in lokalni ravni. Zato je nemški zakonodajalec lahko upravičeno menil, ne da bi prekorachil široko diskrecijsko pravico, ki mu pripada v tem okviru, da mora varstvo javnega interesa prevladati nad zasebnim interesom nacionalnih izdajateljev televizijskih programov in oglaševalcev.

Na četrtem in zadnjem mestu Sodišče meni, da načelo enakega obravnavanja, določeno v členu 20 Listine, prav tako ne nasprotuje zadevni prepovedi, če ta ne povzroči neenakega obravnavanja nacionalnih izdajateljev televizijskih programov in ponudnikov spletnega oglaševanja, zlasti linearnih, glede razširjanja oglasov na regionalni ravni. V zvezi s tem mora nacionalno sodišče preveriti, ali sta položaj nacionalnih izdajateljev televizijskih programov in položaj ponudnikov oglaševalskih storitev, zlasti linearnih, na spletu, glede opravljanja regionalnih oglaševalskih storitev precej različna v zvezi z elementi, ki opredeljujejo njihove položaje, to so zlasti običajni načini uporabe oglaševalskih storitev, način njihovega opravljanja ali pravni okvir, v katerega spadajo.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Posnetki z razglasitve sodbe so dostopni na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106.

² Okoliščine zadeve v glavni stvari so v zvezi s tem v bistvu primerljive z okoliščinami, v katerih je bila izdana sodba z dne 17. julija 2008, Corporación Dermoeestética, [C-500/06](#) (glej tudi sporočilo za medije n° [56/08](#)).